

„Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.”

Évközi 22. vasárnap „C/2025” (Sir 3,19-21.30-31; Zsid 12,18-24; Lk 14,7-14)

Boldogok az alázatosak

Szülői fehér asztal

Jézus szívesen ült terített asztal mellé. Meglepődtek, vádolták is miatta, falánk, borissza embernek emlegették. Isten emberei – Keresztelő János- függetlenségüket azzal biztosították, hogy nem ültek le senki asztala mellé. Úgy látszik, Jézus biztos volt dolgában: a fehér asztal mellett is hűséges marad ahhoz, akinek küldetésében jár az emberek között; **viszont közel kerül az emberekhez.** Hiszen az asztal mellett kialakuló beszélgetésnél kedvesebbet, közvetlenebbet, tapintatosabbat el sem képzelhetünk. Az étel és ital barátságossá teszi az együttlétet.

Jézus a lakomán elfoglalt helyekről szóló tanításában az alázatosságra buzdít, egy olyan erényre, amit talán már nem értünk igazán. Ma a munka, a hétköznapi és a közösségi média világában arra ösztönöznek minket, hogy jobbnak, szebbnek, okosabbnak mutassuk magunkat másoknál, az utolsó helyet elfoglaló vendég perspektívája inkább lúzerségnek tűnik: aki nem menedzseli jól magát, az megy a süllyesztőbe, azt a világ bedarálja. Krisztus tanítványai az evangélium fényében nem arra kapnak meghívást, hogy önértékelés nélküli, alázatoskodó emberek legyenek, hanem arra, hogy a helyesen értelmezett alázatra törekedve, megfelelő önértékeléssel bírva, szabadon, méghozzá **a szeretetre szabadon éljenek.**

A mai evangélium második asztal melletti tanítását még könnyebb félreérteni. „Amikor ebédet vagy vacsorát rendezel”, ne azokat hívd meg, akikről tudod, hogy viszonzni fogják meghívásodat. Inkább a „szegényeket, bénákat, sántákat, vakokat”, vagyis azokat, akiket Jézus korában átoktól sújtottnak s így kétszeresen is megvetésre méltónak tartott a közvélemény. „Boldog leszel, mert ezek nem tudják viszonzni, de az igazak föltámadásakor megkapod jutalmadat”.

Hamis igazságosság megvalósítása lenne földi életünkben: így gondoskodunk a szegényekről. **A szegényeknek elsősorban nem alamizsnával tartozunk, hanem emberséggel, hasznos munkaalkalmak biztosításával és így tovább.** A vacsoravendégséggel aligha tudnának helyesen élni ezek az ágrólszakadtak, inkább visszaélnének az ügyetlen jóindulattal, esetleg egyenest fölháborodnának azon, hogy (igazságos bér, munkaalkalom helyett) vacsorameghívással akarják megoldani a gondjaikat.

Amint az első helyekről szólva nem viselkedési módszert, hanem életszabályt adott Jézus, most **sem a társadalmi kérdés megoldásának módszertanát, praktikumát tanítja**, hanem megragadó képpel az **önzetlenségre, a számítás nélkül való szeretetre tanít.** Jézus példázatai nem gyakorlati útmutatást adnak (pl: kezed, szemed kísértésbe visz,); a kísértések elhárításának tényleges módszere más. Értékelésre tanít.

Ne méricskéljük, ne hasonlítsuk magunkat másokhoz. Nagyon mélyen, szinte ösztönösen gyökerezik bennünk, hogy egy társas helyzetben megpróbáljuk belőni a helyünket. Nem, életkor, iskolai végzettség, anyagi helyzet, bőrszín – ez mind része annak a kritériumrendszernek, amelyben végül másokhoz képest többnek vagy kevesebbnek gondoljuk magunkat, akárcsak a lakomán sorban helyet foglaló vendégek. **Jézus arra buzdít minket, hogy tanuljuk meg elengedni ezt a működésmódot,** amelyből sokféle szorongás, frusztráció és szeretetlenség fakad. A mennyei Atyával megélt teljességben, az Isten országának erőterében élt életben minden meghívott igazi értékét maga a meghívó személye és a meghívás adja. Mindaddig, amíg önértékelésünk, emberi, érzelmi biztonságunk a másokhoz viszonyított többtől vagy kevesebbtől függ, a „helyünk” a világban törékeny, sérülékeny lesz, állandó csalogódásnak leszünk kitéve. Az egyik szerzetes atya radikálisan fejezi ki ezt az igazságot: „Ha az ember nem mondja a szívében, hogy »**csak én és Isten vagyunk ezen a világon**«, nem üdvözülhet.”

Az alázatból, amely valójában az istenkapcsolatból fakadó önértékelés, szabadság fakad. Szerepek, alá- és fölérendeltség nélkül közelíthetünk a másik emberhez, kitéve magamat akár annak is, hogy a közelségben sebződöm, mert tudom, hogy **az élet lakomájának Ura szeret és megtart engem,** ezért el fogom tudni hordozni mindazt, ami a közelségben szenvedést okoz.

Örök kísértés, hogy testvéri mozdulataink mögé önző érdekek lopózzanak! Jézustól nem pusztán jó modort kell tanulnunk! Bízunk rá a szívünket, akkor majd elvezet oda, hogy ne a szüntelen **versengés** vagy a **ki kit győz le** s a **valamit valamért** vásári izgalmban éljünk, hanem **tudjunk önfeledten örülni** annak, hogy együtt lehetünk Isten asztala körül, **„hol nincs első és nincs utolsó vendég”.**

Gazdagok és szegények. Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre 7 éves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él. Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor hazafelé tartottak, az apa megkérdezte fiát. - Nos, mit gondolsz erről az útról?

- Nagyon jó volt apa!

- Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?

- Igen.

- És mit láttál meg ebből?

- Apa, azt: nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fényvel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te viszont, és Anyu egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csendben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm Apa, hogy megmutattad, hogy milyen gazdagok is lehetnénk.

Uram, köszönöm neked, megmutatod, milyen örömteli, boldog életem lehet!